

UZENÝ DOMEČEK

Byl nebyl jeden parádní dům. V něm bydlela rodina, která chovala dva velké lovecké psy, Johnyho a Márinku. Jenže ve své domácnosti nějak špatně hospodařili a brzo poté, co si koupili saunu a nové auto, začalo se jim špatně dařit. To není jen tak napájet žíznivého jaguára benzínem a zároveň mít i dost peněz na parádu i na maso pro psy. Proto jednou povídá panička jejich pánovi:

„Takhle byl to dál nešlo. Už těm našim hafanům nemáme co dát do misky. Vezmi je do auta a nech je někde v lese.“ I vzal páníček Johnyho a Márinku s sebou na výlet. Bylo to pro něj tak těžké – jenže přivést je zpět domů si netroufl. Nezbylo mu, než je na jedné silnici druhé třídy vystrčit z vozu a ujet.

Johny a Márinka chvíli pobíhali sem a tam a doufali, že je to nějaká legrace. Ale po chvíli se setmělo, a plná miska s teplým pelíškem nikde.

„Co budeme dělat?“ zakňučel Johny.

„Vylezu na strom a podívám se po nějakém světýlku,“ odštěkla Márinka.

„Co to plácáš za nesmysly, Mančo? Půjdeme raději po čuchu. Nezdá se ti, že tu něco voní?“

„No jo,“ začichala fenka do všech stran, „asi máš pravdu, jdeme tudy!“

Klusali bok po boku proti větru, až dorazili k podivnému stavení. Vůně, která se od něj šířila na všechny strany, rozechvěla hladové psí žaludky.

„Jé,“ rozněžnila se Márinka, „uzený domeček.“

„A ještě uzenejší kurník,“ zajásal Johny a hupky přes plot rovnou do kurníku, až uvnitř začalo peří lítat.

„Co to slyším,“ ozval se z domku nepříjemný skřípavý hlas, „kdopak mi to tam plaší kurníček?“

„To nic, to jenom větříček,“ pohotově a vtipně odpověděla Márinka.

Vtom Johnny zakousl slepici, až vykvolala.

„Kdopak mi to tu vraždí kurníček?“ ozvalo se zase z domečku.

„To nic, to jen větříček,“ znovu přišla s osvědčenou fintou Mária.

Jenže jak Johnny tahal ukořistěnou slepici ven, propadl se pod ním žebříček stavěný na drubeží váhu, a celý kurník se sesypal jako domeček z karet.

„Kdopak mi to tu boří kurníček,“ ozvalo se do třetice, a než se oba přistižení hafani vzpamatovali, držela je za obojek nevzhledná ženská.

„Už vím, odkud se linula ta nejuzenější vůně,“ špitla Mária a nakrčila čumák u ponožek té paní.

„To jsou k nám hosti,“ zaskřehotala babice vlídným hlasem a šoupla je oba do světnice.

„I vy dva chudáčci hladoví,“ pohladila je kostnatou rukou a nasypala jim do misky žrádlo.

Krmila je a krmila až do léta. Jednoho slunečného dne je pustila na zahradu a přinesla tam lopatu. To byste neuhodli, co po nich chtěla.

„Tady si, miláčekové moji, vyskočíte na lopatu a budete tam hačat a hačat jako přilepení. Rozumíte?“

Což o to, oni rozuměli, ale to víte – lovečtí psi na nějaké sezení a poslouchání moc nejsou. Paní však měla trpělivost a zkoušela to všelijak:

„Nedá se nic dělat, budu vám to muset ukázat sama. Takhle se posadíte a sedíte a sedíte? Není to jasné? Tak ještě jednou...“

Jenže v zápalu vyučování se paní zapoměla namazat opalovacím krémem s patřičným filtrem a než nastal večer, pořádně se na tom slunci připálila. Také oba psi už toho měli dost, podhrabali se pod plotem a hurá pryč. Babice se rozzlobila a vydala se za nimi. Zdaleka však neměla tak rychlé nohy jako oni. Na lesní cestě potkala dědu s klestím.

„Hej, dědku, neviděl jste tu dva psy?“

„Jo, jo, taky mám hluboko do kapsy,“ pokýval hlavou děda.

„Ale né! Ptám se, neběželi-li tudy dva hafani?“

„Tak, tak, vem si chlup na dlani, když tam není.“

„Dědku, vždyť ty jsi hluchej jako poleno!“

„Jo, že nemáte na věno? Tak to se nedivím, že si vás nikdo nevzal.“

Babice už jen znechuceně mávla rukou a vrátila se domů. Psi zatím běželi a běželi, až doběhli k jednomu motorestu. A ejhle – on je tam jako majitel jejich páníček s paničkou. To bylo radosti. Johny a Mária si nacpali vyhladovělá břítška připáleným gulášem a pán s paničkou měli radost, že mají u motorestu takové velké temperamentní hlídače.“